

Velikonoční neděle (Mladík ve hrobě)

Evangelium + Kázání: Vyslechněme příběh o tom zvláštním muži, o němž jsou v celé Bibli napsané pouze 3 věty, a přesto je tento mladý muž v Markově evangeliu učiněn absolutně prvním svědkem vzkříšení a radosti z vítězného rána.

1 Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. 2 Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. 3 Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ 4 Ale když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. 5 Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. 6 Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položili. 7 Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: ‚Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.‘“

Dnes budeme mluvit o jedné divné postavě v Markově evangeliu. A klidně se s vámi stavím o stovku, že jste si dosud tuto postavu nikdy na Velikonoce nevšimli.

U opisu událostí zeleného čtvrtku, nám u scény zatčení Ježíše v Gethsemane Marek zanechal dva velice podivné verše svého evangelia. Verše, které se do té vypjaté scény vůbec nehodí a vypadají spíše jako nevkusná humoreska. „*Šel za ním nějaký mladík, který měl na sobě pouze kus plátna přes nahé tělo; toho chytli. On jim však nechal plátno v rukou a utekl.*“

Příběh o nahém mládenci, který v době zatčení Ježíše utíká od něho nahý působí divně a humorně. Poté co se všichni apoštolové do jednoho rozprchnou, až teď – teprve teď - uvede Marek tohoto nahého muže do příběhu. Teno mladík, který bydlí blízko Gethsemanské zahrady se v zelený čtvrtek večer ubírá spát. Obleče si noční košili a jde si lehnout po dni práce. Najednou zahlédne z okna zástup světel a římské vojáky, jak z Getsemane vedou v poutech Ježíše. Vyběhne ven pouze v „noční košili“ – v látce, která se v teplejších měsících používala místo peřiny. Utíká v noční košili do zahrady. Když je jako jediný další člověk zajat chrámovou stráží a má trpět s Kristem, ve strachu o život se vytrhne římskému vojákovu z rukou, až tak, že jediný šat, který má na sobě se roztrhne a nechá jej vojákovu v rukou. Utíká ve studu a strachu od Ježíše v údolí Kidron před Getsemanskou zahradou naprosto nahý – tak jak jej Pán Bůh stvořil.

Příběh tohoto mladíka je symbolem života celého života Marka jako učedníka Páně. Tuto postavu do velikonočního příběhu Marek vložil jako symbol sebe samého: své vlastní cesty, života, i pádů. Nahý mladík, který běží ochotně do zahrady za Kristem, a pak utíká nahý o život, když má spolu s Kristem trpět, je symbolem i našich vlastních životů, pádů a cest s Bohem. Příběh tohoto mladíka se však ještě nekončí. Nekončí se ve chvatu, nahotě a hanbě na zelený čtvrtek. Jeho příběh teprve začíná. Náš mladík se totiž na samotném začátku Ježíšova utrpení, no najdeme jej i na jeho konci. Jak a kde? – se určitě ptáte v tuto chvíli.

Když ženy dojdou v neděli za úsvitu ke hrobu, pamatujete si koho ve hrobu uvidíte? – Položil jsem vám trošku záludnou otázku: až ve třech evangeliích uvidíte dva anděly, nebo dva muže v bílém roucho. V nejstarším podání toho, co se událo u hrobu – právě z Markova evangelia – to však nebyli dva muži ani dva andělé. U Marka čteme cosi jiného: *vstoupili do hrobu a spatřili mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho.*“ Zvláštní výraz „mladík“ (*neanías*) si Marek vybírá v celém evangeliu

pouze dva krát a naprosto úmyslně: první raz u našeho nahého mladíka na zelený čtvrtek v Getsemane; druhý raz u mládence ve hrobu v nedělní ráno.

Tento mládenec tak stojí na začátku Pánova utrpení, kdy prchá ve strachu a studu pryč, až tak, že běží naprosto nahý od Krista. Stojí však i na konci tohoto příběhu. Tady již oděn v novém bílém rouchu laskavý Bůh v toto ráno přikrývá celý jeho stud, jeho nahotu a strach, se kterými ve čtvrtek utíkal od Ježíše pryč. Tento mladík je Markovým symbolem nového života díky Velikonocím. Tento mladík je i symbolem velikonočního odpuštění všech našich hříchů laskavým Bohem; Bohem, který – jak rád říkával Luther – nás nahých a ubohých denně obléká do zářivého roucha Kristovy spravedlnosti a přikrývá tak celou naši bídu. Nazeapomeňme, že příběh nahého mladíka, který dostává roucho ve velikonoční ráno a stává se apoštolem prázdného hrobu, je symbolem života samotného evangelisty Marka.

Tento mladík je však zvláštní ještě jednou věcí: Jakmile otevře ústa ve vítězné ráno, stává se ten, jenž běžel před pár dny nahý ve studu od Boha pryč, prvním ohlašovatelem Pánova vzkříšení. Stává se prvním apoštolem, který nese radostnou správu o vítězství Ježíše nad smrtí. Ještě před Marií Magdalskou, Salome a dalšími ženami. Tento mladík, jakmile promluví k ženám, stává se z učedníka apoštolem: *apostolos* znamená (poslaný); poslaný rozlašovat radostnou zvěst, že smrt byla poražena a naše hříchy smyty Jeho krví a že není více důvod na strach. Marek žije v takové radosti z prázdného hrobu, že ve vlastním evangeliu neváhá symbol sebe samotného (toho mládence) učinit prvním *apoštolem* (poslem) Pánova vzkříšení. Prvním na celém světě, kdo vydá svědectví, že Ježíš vstal z mrtvých je totiž právě tento mladík: symbol Markova vlastního života.

Jako by Marek nám všem říkal: „I mně, tak nehodnému a nedokonalému daroval díky prázdnému hrobu Bůh nový život i novou šanci; odpustil mi, oblékl mě do radosti a naděje silnější než smrt, abych nyní směl být svědkem jeho vzkříšení. Tato kniha evangelia, kterou teď čteš, nebo posloucháš, je mým svědectvím a vyznáním. Pojd'! Staň se i ty spolu se mnou Božím svědkem a evangelistou! Nemusíš psát knihy ani chodit na cesty s apoštolý jako já. Tobě dal Bůh jiné způsoby a jiné možnosti. Jen tě prosím: pro tu lásku na kříži a Pánův prázdný hrob: nezůstaň ticho!“ Já i ty i Marek sám jsme mnohdy jako ten nahý mladík. Máme strach z toho, co nás čeká; bojíme se nemoci, dění ve světě, ztráty práce, i smrti. Utíkáme od Boha, jakmile ta víra přináší se sebou i cosi nepohodlného. Bůh nás však mnohdy před sebou vysvleče naprosto do naha: nic před ním nezůstane skryto a neodhaleno. Kdo je však před |Bohem nahý, toho rychle Pán Bůh znovu ošatí: bílým zářivým rouchem: symbolem života beze strachu, života v takové naději, která dokáže překonat i ten největší lidský strach – strach z naší smrti.

Chci vám na závěr něco ukázat. Víte, co právě teď držím v ruce? Poslední verše Markova evangelia z nejstaršího dochovaného rukopisu celého textu evangelia. Poslední věta zní: „ženy utíkaly od hrobu, a nikomu nic neřekly, protože se převelice bály.“ Takhle se původně končilo Markovo evangelium. Je na to hromada důkazů. Avšak proč by Marek dával svému evangeliu – svědectví o radostní správě Velikonoc – takový divný závěr?

Četli jste někdy knihu s otevřeným závěrem? Knihu, ve které není řečeno všechno, ale pisatel chce, aby závěr dotvořil čtenář? – O to šlo právě Markovi. Úmyslně ponechal závěr svého evangelia otevřený a končící se strachem. Před každého čtenáře a posluchače tak položil otázku: „Co uděláš ty, po slyšení tohoto podivuhodného příběhu? Dovolíš, tvé víře, životu, myšlení i nadějí sklonit se před strachem a smrtí? Nebo v Boží síle donutíš strach a smrt sklonit se před tvou vírou a nadějí z prázdného hrobu?“

Marek zve každého z nás otevřeným závěrem svého evangelia, abychom právě my sami dopsali na další stránku jeho knihy ten náš závěr evangelia – radostné zvěsti, která se neskončí úprkem, mlčením a strachem, nýbrž radostí a svědectvím.

Následujme na Velikonoce před přijímáním darů svaté večeře Páně osud mládence z Markova příběhu: muže na němž, před Ježíšem v Gethsemanne nezůstalo naprosto nic neodhalené – utíkal od Ježíše přece nahý. Přesto právě jemu dal Bůh milost a šanci začít znovu život s nevýslovnou radostí; radostí z prázdného hrobu, ve kterém v to ráno jako první svědek vzkříšení zavolá z hrobu do světa: Vstal! Není zde!.

Síla prázdného hrobu učinila z ustrašeného nahého mladíka svědka, který sedí v Pánově hrobu. Najednou chlapec, který ve studu utíkal nahý i život, východem slunce nedělního rána díky slovům: „Vstal! Není zde!“, píše svůj vlastní závěr evangelia. Evangelia, v němž je právě on, nepatrný a přehlížený, tím klíčovým člověkem: prvním svědkem Pánova vzkříšení.